

end her i Danmark, hvor alle Mennesker ere Æsthetikere, og alle Æsthetikere ikke gjøre Andet end Klage over Statskassens Karrighed.

Winther: Jeg var ved en Rejse forhindret fra at være tilstede, da denne Betænkning blev vedtagen i Udvalget, og har derfor ikke kunnet komme til dertil at fremsætte min Stilling overfor dette Lovforslag. Min Stilling var den, at jeg efter den Konferenc, Udvalget havde med Ministeren, ansaa det for umuligt, at der kunde komme Noget ud af Sagen, dersom man i væsentlig Grad forlod Regeringens Forslag. Min Mening var, at naar Regeringen vilde fratage Krav om Lokaler til Kvindestolen, vilde jeg gaa ind paa Lovforslaget; det var den Stilling, jeg havde; men i Betænkningen ser jeg nu, at et Mindretal har fremsat forskjellige Bemærkninger i den Retning, men ikke dertil har knyttet noget Ændringsforslag. Jeg har da tænkt mig, at det vilde være rigtigt, at de Antydninger om et Forslag, som kunde blive tiltraadt af det nævnte Mindretal, kom til at blive særlig omtalt ved denne Behandling af Sagen; hvorvidt det bør fastholdes til Afstemning, skal jeg i dette Dieblif ikke erklære mig om, men det, der er mig af Bigtighed, er at faae at høre, hvorledes man fra anden Side af Thinget og fra Ministerens Side vil stille sig dertil. Dersom der er nogen Udfigt til en gunstig Stemning fra forskjellige Sider for den i Forslaget liggende Tanke, kan det jo gjerne være, at vi under Forhandlingerne mellem 2den og 3die Behandling af Sagen her i Thinget kunne komme til en fuldstændig Overenskomst om, hvorledes Lovforslaget endelig skulde se ud. Naar jeg altsaa har stillet disse Underændringsforslag til det første Mindretals Ændringsforslag, er det ikke, fordi jeg tror, det i og for sig vil være det Rigtige at gaa den Vej at oprette en ny juridisk Person i Udstillingsfonden; men jeg har ønsket at slutte mig til dem, der muligt kunne føre Noget igjennem, der kunde befindes brugbart, og hvorfor man kunde vinde Regeringens Tilslutning. Det er nemlig min Overbevisning, at det er Uret at lade denne Sag længere henstaa uafgjort; den har i mangfoldige Aar staaet paa Dagsordenen, og det, der er gjort for Kunsten i det Hele her i Landet, er jo ikke Synderligt i Forhold til, hvad der gjøres for de andre Sider af Statslivet, saa at man derfor burde gjøre noget Mere. Jeg har derfor i de Underændringsforslag, som jeg har stillet, været villig til at gaa med til et større Tilskud, nemlig foruden Grunden tillige af 100,000 Kr., samt til desuden at give et større Laan, nemlig 250,000 Kr. istedetfor 200,000 Kr. Den Betydning Kunsten, har for Statslivet, er jo ikke indskrænket til selve Kunsten i og for sig, men den har ogsaa en anden Betydning, nemlig lige overfor Industrien; den kan i høj Grad forædle Industriens Frembringelser, og derfor mener jeg,

at den har langt større Bigtighed, som man ikke kan indskrænke til selve Kunstens Omraade. Det forekommer mig derfor, at de Offre, her er Tale om, ere saa smaa i Forhold til, hvad der ydes til Videnskaben, at der ikke er nogen Grund for os til at indtage en saa karrig Stilling, som det forekommer mig, at Nogle ville indtage overfor denne Sag. Jeg skal dog hermed sige, at jeg ikke vil besynde hverken det ene eller det andet Mindretal af Udvalget for at have været karrigt, det er just ikke dem, jeg sigter til. Jeg har som sagt helst villet holde mig til Regeringens Forslag; thi der er noget Besynderligt i, at Staten nu eier Charlottenborg, og at Staten dog skal aflevere et Stykke af sin Grund, af den Hæve, som ligger ved Charlottenborg, til en juridisk Person, som skal stables nu, og som skal have Raadighed over denne Bygning. Der er noget Blandet derti, som forekommer mig mindre naturligt; men dersom Regeringen kan gaa ind derpaa, har jeg saa stor Interesse for, at der skal gjøres Noget for Kunsten, at, dersom det bliver den Vej, der nødvendigvis maa gaa, hvis Noget skal gjøres, er jeg med dertil, uden at ræsonnere videre over, om dette er absolut ønskeligt eller ikke; det maa saa de Herrer om, som i Forbindelse med Regeringen skulle gennemføre Sagen. Jeg vil slutte mig til det, som kan bringe et praktisk Resultat i denne Samling. Det er, hvad jeg for Diebliffet har at sige; jeg skal afvente, hvad der kommer fra anden Side, inden jeg tager min Beslutning med Hensyn til Ændringsforslagene i det Hele taget.

Bille: Det høie Thing er ikke uvant med at have tre Ordførere i Sager, som komme i alt Fald fra Finantsudvalget, og bliver vel heller ikke overrasket, om der er hele fire engang imellem. Jeg skal, da vi saaledes ere en saa stor Mangfoldighed af Ordførere, indskrænke mig til det Allernødvendigste, og vil ikke anse det for nødvendigt her at gjentage med flere eller færre Omklirvninger, hvad der allerede af det Mindretal, jeg repræsenterer, er udtalt i Betænkningen. Saavel det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Leoborg) som det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) have i deres Udtalelser prøft sig og deres Meningsfæller for den varme Interesse og Belvillie, som de nærede for denne Sag. En saadan Anerkjendelse vilde dog vistnok være mere værd, om den kom fra dem, til hvis Bedste Foranstaltningen skal træffes; den forekommer mig nu at have noget af den Duft over sig, som jo i Reglen efter Ordspøget siges at klæbe ved Selvøs. Det lader sig vist heller ikke negte, at, naar man ser paa denne Sag, der er kommen fra Landsthinget til os i Begyndelsen af December Maaned 1879, og som nu henimod Slutningen af Juni Maaned 1880 foreligger til 2den Behandling, saa er alene det Tidrum, der saaledes